



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **L. V.**
bytem
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na
Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. KUJI 74620/2015, sp. zn.
OOSČ 972/2015 OOSC/333/PM

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 41A 2/2016-27 rozhodl o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j.: KUJI 74620/2015, sp. zn. OOSČ 972/2015 OOSC/333/PM tak, že shora uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 9.800 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.
2. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného z 11. 11. 2015, tímto rozhodnutím žalovaný dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 7. 10. 2015, č. j.: MMJ/OD/16688/2015-6 JID: 162099/2015/MMJ a toto rozhodnutí potvrdil.
3. Pokud jde o rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, tímto bylo rozhodnuto tak, že L. V. byl uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, spáchaném ve formě zavinění z nedbalosti, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 1. 7. 2015 v 09:35 hod., jako řidič motorového vozidla zn. ..., registrační značky, na ulici Pávovská u domu č. 17 v Jihlavě, souřadnice GPS 49°25'32.59"N 15°35'57.19"E, ve směru jízdy do centra, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Jihlava o 15 km/hod. Hlídka strážníků Městské policie Jihlava mu byla silničním laserovým rychloměrem zn. LTI 20/20 TruCAM naměřena rychlost 68 km/hod. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 65 km/hod. Na základě uvedených skutečností se v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích obviněnému ukládá pokuta v částce 2.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, je obviněný povinen nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.
4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jak soud již uvedl, žalovaný o odvolání rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
5. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce podal žalobu.
6. Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 41A 2/2016-27 rozhodl tak, že napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Krajský soud věc posoudil tak, že žaloba žalobce je důvodná a odůvodnil své rozhodnutí tak, že přestože, jak soud již uvedl, žalobce zůstal v průběhu celého řízení naprosto pasivní a soud má za to, že se jedná o jeho „taktizování“ v průběhu správního řízení, má však za to, že ze strany žalovaného nebylo důsledně postupováno v souladu s ust. § 89 odst. 2 správní řád, dle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání

rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Soud má za to, že zatím nebylo důsledně postupováno v souladu s ust. § 3 správní řád, dle něhož, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2. Stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, však zatím dle názoru krajského soudu zjištěn nebyl. O tom, že přestupkové jednání, překročení dovolené rychlosti o 15 km/hod., žalobcem nebylo zatím rozhodnuto na základě důkazů, které by nevzbuzovaly nejmenších pochybností, není pochyb. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně měl k dispozici spis Městské policie Jihlava, nicméně z podkladů z tohoto spisu jednoznačně nevyplývá, že o zjištěném stavu věci nemohou být pochybnosti. Soud na tomto místě uvádí, že nezpochybňuje, že měření rychlosti silničním laserovým rychloměrem ze strany strážníků městské policie bylo prováděno na ulici Pávovská 17 v Jihlavě dne 1. 7. 2015 v čase 9:35:03 hod., nicméně není zatím najisto postaveno, že toto měření bylo prováděno v souladu s návodem k uvedenému měřicímu zařízení, a protože ve věci nebyli vyslechnuti strážníci městské policie, zejména strážník L. M., který prováděl měření rychlosti uvedeným rychloměrem, nelze zjistit, zda s návodem k obsluze uvedeného rychloměru byl seznámen a v případě, že ano, zda postup měření dle tohoto návodu dodržel. Správní orgány měly k dispozici v podstatě pouze dvě výstupní fotografie z uvedeného měřicího zařízení, z nichž však nevyplývá, zda bylo postupováno ze strany strážníků městské policie v souladu s návodem k obsluze tohoto měřicího zařízení, a zda s takovýmto návodem byli vůbec kdy seznámeni. Ve správním spise není ani založeno potvrzení o tom, že by uvedený strážník městské policie, který měření prováděl, absolvoval školení ohledně návodu k obsluze uvedeného měřicího zařízení. Žalobní námitka žalobce ohledně toho, že zatím nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, je tedy dle názoru soudu důvodná. Dle § 79a zákona o silničním provozu, za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Soud v tomto směru dává za pravdu žalobci, že ve správním spise se nenachází žádný důkaz o tom, že bylo měřeno strážníky městské policie v místech k tomu určených státní policií, přestože tato povinnost vyplývá ze shora citovaného zákonného ustanovení. Zatím také nebylo prokázáno, že v místech, kde měření rychlosti ze strany městské policie bylo prováděno, byla stanovena nejvyšší zákonná dovolená rychlost 50 km/hod (ve vzdálenosti 157,6 m od měřicího zařízení). I v tomto směru je třeba dokazování doplnit. K věci by se v tomto směru mohli vyjádřit strážníci městské policie, kteří v uvedený den a hodinu vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v uvedeném místě. Soud tedy tuto námitku uzavřel tak, že má zato, že zatím nebyl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto je třeba dokazování doplnit výsledkem strážníků městské policie, kteří uvedeného dne a v uvedenou hodinu vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na ulici Pávovské v Jihlavě, případně je třeba doložit potvrzení o tom, že strážník, který měření prováděl, byl seznámen s návodem k obsluze uvedeného silničního laserového rychloměru a je třeba také do spisu doložit potvrzení Policie ČR o tom, že pokud jde o ulici Pávovskou, v uvedený den to byla ulice, kde městská policie byla oprávněna provádět měření

rychlosti vozidel, tak jak to má na mysli ust. § 79a silničního zákona. Teprve po doplnění dokazování v uvedeném směru je možno ve věci vydat nové rozhodnutí, z něhož vyplyne, zda žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, nebo zda je na místě řízení o přestupku vůči žalobci zastavit. Námitky žalobce v tomto směru soud tedy pokládá za námitky důvodné, a proto rozhodnutí žalovaného dle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrací žalovanému se závazným právním názorem, z něhož vyplývá, že dokazování je třeba doplnit v uvedeném směru, tedy ve směru, který uvádí krajský soud ve svém zrušujícím rozsudku. Pokud pak jde o ostatní námitky procesního charakteru, soud má zato, že správní orgán I. stupně se žádného pochybení nedopustil, žalobce byl k jednání řádně a včas předvolán, k tomuto se nedostavil a v Oznámení o zahájení správního řízení a v předvolání k ústnímu jednání byl mimo jiné i poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu při ústním jednání. Toto poučení, což je logické, v sobě zahrnuje i možnost nahlížet do správního spisu, a že žalobce této možnosti nevyužil a k podkladům pro vydání rozhodnutí se nevyjádřil, je pouze jeho věcí, a je také pouze věcí samotného žalobce, že k předvolanému jednání se nedostavil, a ani před tím se s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámil. Poučen však řádně v tomto směru byl. Soud také nesouhlasí s tím, že by nebylo řádně určeno místo spáchání přestupku, neboť z veškerých podkladů (kromě jednoho - Oznámení o podezření spáchání ze spáchání přestupku) vyplývá, že k přestupkovému jednání mělo dojít dle Městské policie v Jihlavě na ulici Pávovská č. 17, pokud jde o jeden podklad, kde je uvedeno Pávovská 007, jedná se dle názoru soudu pouze o chybu v psaní, jinak se všude vyskytuje název ulice Pávovská č. 17, kde ke zjištění přestupkového jednání žalobce mělo dojít, takže dle názoru soudu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je místo spáchání přestupku ulice Pávovská č. 17 v Jihlavě označeno řádně a pokud je dále uvedeno, že žalobce jel směrem do centra, je tím zcela jednoznačně míněno, že jel do centra města, což označení místa spáchání přestupku zpřesňuje. V tomto směru soud námitku žalobce za důvodnou nepokládá.

8. Pokud pak jde o uloženou sankci, soud se ztotožňuje se stanoviskem žalobce v tom směru, že uložená sankce, pokud jde o přitěžující a polehčující okolnosti, nebyla zatím řádně zdůvodněna, a pokud je jako přitěžující okolnost uváděno, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci v dopoledních hodinách, bez toho, že by k tomu bylo něco blíže uvedeno, se přezkoumat nedá. Soudu není zřejmé, zda uvedené místo v dopoledních hodinách je nějak více frekventované než v odpoledních hodinách, nebo je to místo, v jehož blízkosti se nachází např. mateřská škola nebo základní škola, a kde by byl v určitou dobu větší pohyb dětí, nebo co jiného zvyšuje závažnost přestupku, jenž se měl stát v dopoledních hodinách. Soud pak dále uvádí, že dle jeho názoru samozřejmě může být přitěžující okolností to, že od roku 1996 do roku 2013 se žalobce dopustil 9 přestupkových jednání, z toho 3 týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nicméně přitěžující okolností rozhodně není, spíše okolností polehčující, že současný stav bodového hodnocení žalobce je 0. Dle názoru soudu k otázce zavinění se správní orgán I. stupně vyjádřil dostatečným způsobem a srozumitelně, pokud však bude najisto postaveno, že k překročení rychlosti ze strany žalobce došlo. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného zrušil, a to z toho důvodu, že má za to, že zatím

nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Věc proto žalovanému vrací k dalšímu řízení, když před vydáním nového rozhodnutí bude třeba skutkový stav doplnit a teprve po jeho doplnění ve věci znovu vydat rozhodnutí, ať už v tom směru, jak soud již uvedl, že bude prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, či nikoliv.

9. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost (dále jen „stěžovatel“), ve které namítá, že žalobce byl po celou dobu správního řízení zcela pasivní – zejména nedoplnil blanketní odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Proto se žalovaný nemohl vypořádat s žádnými odvolacími námitkami a soulad napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Podle stěžovatele nemůže jít k jeho tíži, pokud „nedomyslel“ odvolací námitky za žalobce a nevyjádřil se ke způsobu a náležitostem měření v daném místě a čase. Stěžovateli jsou z úřední činnosti známa místa, na kterých je Městská policie Jihlava podle § 79a zákona o silničním provozu oprávněna měřit rychlost, stejně jako je mu z úřední činnosti známo, že strážníci, kteří měření provádí, jsou k této činnosti náležitě proškoleni. Součástí správního spisu proto není opatření Policie ČR podle § 79a zákona o silničním provozu ani doklady o proškolení strážníků, kteří měření prováděli. Tyto dokumenty by byly do spisu založeny, pokud by tímto směrem mířila odvolací námitka. To se však nestalo, proto nebylo nutné tyto dokumenty do správního spisu zakládat. Stěžovateli je z úřední činnosti také známo, jakým způsobem je v Jihlavě v ulici Pávovské stanovena nejvyšší povolená rychlost. O místě spáchání přestupku – tedy ani o místě měření – není ani podle soudu pochybnosti. Pokud je žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil, nebyl důvod se k této otázce výslovně vyjadřovat a blíže ji zkoumat. Krajský soud měl sám provést dokazování, aby se mohl vypořádat s žalobními námitkami. Stěžovatel k tomu odkázal na jiná řízení, ve kterých krajský soud postupoval tak, že si od stěžovatele vyžádal opatření policie podle § 79a zákona o silničním provozu a doklad o proškolení strážníka, provedl jimi důkaz a žalobu poté zamítl. Pokud by krajský soud takto postupoval i v tomto případě, potvrdilo by se, že městská policie měřila v místě, kde k tomu byla oprávněna, a že strážník, který měření prováděl, byl k tomu náležitě proškolen. Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil osvědčení o proškolení strážníka, který prováděl měření a opatření policie, kterým se podle § 79a o silničním provozu určují úseky pro měření rychlosti jízdy vozidel v městě Jihlavě. Navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10As 214/2017-41 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2017, č. j. 41A 2/2016-27, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
11. Nejvyšší správní soud věc zhodnotil takto.
12. Mezi stěžovatelem a žalobcem je spor o to, zda se správním orgánům podařilo v řízení o přestupku dostatečně objasnit, že žalobce překročil nejvyšší povolenou

rychlost na území obce. Žalobce se zjištěními správních orgánů ve správním řízení nijak nepolemizoval, k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, odvolání podal blanketní a nedoplnil je. Svá obsáhlá tvrzení, kterými se snaží zpochybnit zjištěný skutkový stav, uplatnil až v žalobě. NSS musí nejprve konstatovat, že v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, označil za procesně přípustné, aby účastník zpochybnil až v rámci soudního řízení skutkové okolnosti, které mohly a měly být vyjasněny již ve správním řízení. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, tedy automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s.ř.s., jsou bez dalšího nepřípustné. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Tyto závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. Z usnesení rozšířeného senátu plyne dále i to, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud také povinen zjišťovat, zda správní orgány (bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku) dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů sám odstranil pochybnosti o skutkovém stavu (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). To může učinit porovnáním nových tvrzení s důkazy již provedenými ve správním řízení, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňováním by soud nahrazoval činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu. Krajský soud má tedy nejprve usilovat o to, aby pochybnosti o skutkovém stavu odstranil sám. Teprve v situaci, kdy by musel provádět rozsáhlé dokazování, kterým by v podstatě nahrazoval činnost správních orgánů, je namístě, aby rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ačkoliv ke každé věci přistupují soudy individuálně, v zásadě by se měly držet právě uvedeného pravidla. Nelze proto zcela souhlasit se žalobcovým tvrzením, podle něž se krajský soud může libovolně rozhodnout, zda doplní dokazování sám, nebo to uloží správnímu orgánu. NSS upozorňuje na to, že stěžovatel mohl jistě uplatnit argumenty a dokumenty, které byly součástí kasační stížnosti, již ve vyjádření k žalobě; místo toho se však před krajským soudem omezil pouze na obecné sdělení, že žádný ze žalobních bodů nepokládá za důvodný. Jelikož ani krajský soud nevyvinul vlastní iniciativu, aby si obstaral chybějící listiny, staly se namítané nedostatky nakonec i předmětem kasačního řízení. V této věci spočívaly podle žalobce nedostatky v chybějící informaci o úpravě rychlosti v místě měření, o proškolení strážníka a o skutečnosti, zda městská policie může provádět měření. Na základě vysvětlení uvedeného v kasační stížnosti (tj. že výše uvedené skutečnosti jsou stěžovateli i magistrátu známy z úřední činnosti), však NSS považuje za přirozené, že správními orgány (které jsou obeznámeny se situací v městě Jihlavě) nevyvstaly během správního řízení žádné pochybnosti o tom, zda strážníci městské policie měří rychlost v úseku podle dohody s Policií ČR, zda strážník, který měření

prováděl, byl k měření řádně proškolen, a zda postupoval v souladu s návodem k obsluze radaru. Za této situace nebylo potřebné, aby se blíže zabývaly pochybnostmi, které může mít o těchto skutečnostech jiná osoba (zejména osoba obviněného z přestupku), a které ani ve správním řízení nikdo nevyjádřil.

13. Pokud takové pochybnosti vznikly krajskému soudu v důsledku tvrzení obsažených v žalobě, bylo především na něm, aby ji cestou dokazování odstranil, nikoli, aby až v rozsudku označil stav, z něž vycházely správní orgány, za nedostatečně zjištěný a napadené rozhodnutí bez dalšího zrušil. Své výhrady ke skutkovému podkladu napadeného rozhodnutí měl vyjevit již v průběhu řízení (i mimo jednání), a umožnit tak žalovanému, aby doložil chybějící listiny (dohoda mezi Policií ČR a Městskou policií Jihlava o úsecích měření rychlosti; osvědčení o proškolení strážníka), a zhojil tak nedostatky vytýkané žalobou. Vzhledem k tomu, že v tomto případě nešlo o rozsáhlé odstraňování nedostatků, nebylo namístě, aby soud správní rozhodnutí rovnou zrušil. Pokud tak učinil, dopustil se vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. [tedy nikoli nesprávného posouzení právní otázky podle písm. a), jak uváděl stěžovatel].
14. Na závěr považuje NSS za vhodné poukázat na žalobcovu námitku, že měření nebylo průkazné, neboť na fotografii z průběhu měření zasahuje záměrný kříž částečně mimo jeho (měřené) vozidlo. Ačkoli krajský soud zrušil obě rozhodnutí správních orgánů z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, vyjádřil se i k ostatním žalobcovým námitkám (které shledal vesměs nedůvodnými), kromě námítky zmíněné v předchozí větě. Ta se však zásadně týká závěru o tom, zda byl ve věci dostatečně zjištěn skutkový stav. Není tak zcela jasné, zda krajský soud zrušil rozhodnutí správních orgánů pouze kvůli chybějícím dokumentům ve správním spisu, nebo zda měl pochybnosti také ohledně průkaznosti fotografií v záznamu o měření. V dalším řízení je proto třeba, aby krajský soud vypořádal i tuto námitku, kterou se dosud nezabýval.
15. Krajský soud v Brně, přestože již ke kasační stížnosti stěžovatel (jak vyplývá z odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS) předložil chybějící podklady, a to úseky určené PČR k měření Městskou policií Jihlava a doklad o proškolení strážníka městské policie L. M., tyto podklady si znovu vyžádal po zrušujícím rozsudku NSS (spis NSS neměl k dispozici).
16. Jedná se o určení úseků k měření městskou policií dle ust. § 79a silničního zákona a potvrzení o proškolení strážníka městské policie L. M.
17. Dne 27. 2. 2015 Dopravní inspektorát Policie ČR, Územního odboru Jihlava, zaslal oznámení, jímž určil, dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, úseky pro měření rychlosti jízdy vozidel městskou policií ve městě Jihlava. Pokud jde o úseky pro měření rychlosti jízdy vozidel městskou policií, jednalo se o 21 úseků, v nichž se

nachází i ulice Pávovská v Jihlavě. Dále z Osvědčení, které bylo zasláno, bylo potvrzeno, že L. M. úspěšně absolvoval základní školení operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM, a to s náplní – měření rychlosti laserovým měřičem, volba stanoviště a metodika měření, nastavení laserového měřiče, přenos fotografií a videa, obsluha SW TruCAM image VieWer, oprávněn provádět měření. Toto osvědčení je ze dne 4. 12. 2013.

18. Žalobce ani žalovaný po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu nežádali krajský soud, po jejich dotazu dle § 51 s.r.s., aby ve věci bylo nařízeno jednání.

19. Posouzení věci krajským soudem.

20. Žaloba není důvodná.

21. Po doplnění provedených podkladů soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není.

22. Soud má za to, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci a věc byla také správně právně posouzena. Pokud jde o skutkový stav, dospěl soud k závěru, že bylo zcela jednoznačně prokázáno, že přestupkového jednání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci) se žalobce dopustil a zákonné ustanovení uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně porušil.

23. Pokud jde o námitku žalobce, že nebylo najisto postaveno, že městská policie měřila rychlost vozidel v úseku v Pávovské ulici v Jihlavě v souladu s ust. § 79a silničního zákona, tedy že měřené místo bylo k tomuto účelu určeno Policií České republiky, není po doplnění dokazování důvodná.

24. Z podkladu, který byl do spisu doložen, jednoznačně vyplývá, že PČR určila ve městě Jihlavě úseky k měření, kde měření má provádět městská policie. Jedním z těchto úseků je i ulice Pávovská.

25. Tato námitka, jak uvedeno, tedy důvodná není.

26. Pokud jde o další námitku žalobce, že nebylo najisto postaveno, že měření bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení, ani s touto námitkou soud nesouhlasí.

27. Z potvrzení založeného do soudního spisu vyplývá, že strážník městské policie, který měření prováděl, obdržel již 4. 12. 2013 Osvědčení o úspěšném absolvování školení operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM, přičemž z tohoto Osvědčení vyplynulo, že byl školen k nastavení laserového měřiče, volby stanoviště, metodika měření, měření rychlosti, přenos fotografie a videa a obsluha SW TruCAM Image VieWer.
28. Soud tedy dospěl k závěru, že strážník městské policie, který měření prováděl, tedy beze sporu znal návod k obsluze tohoto měřicího zařízení a zajisté dle tohoto postupoval, neboť opak nebyl ze strany žalobce prokázán.
29. Pokud pak žalobce namítá, že nebylo najisto postaveno, zda bylo měřeno vozidlo žalobce s ohledem na umístění záměrného kříže, ani tuto námitku soud za důvodnou nepokládá. Je sice pravdou, že na výstupní fotografii z měřicího zařízení se nachází dvě vozidla, v přední části snímku je vozidlo žalobce, na kterém se nachází záměrný kříž, pokud jde o druhé vozidlo, které je na fotografii v určité vzdálenosti za vozidlem žalobce, z fotografie je patrné, že na tomto vozidle se záměrný kříž nenachází. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že bylo měřeno vozidlo žalobce.
30. Pokud pak jde o ulici Pávovskou, je to ulice, která se nachází ve městě Jihlava, ze zákona je předepsána v obci rychlost 50 km/h. Žalobce toto zpochybňoval, uváděl, že není najisto postaveno, zda v měřeném místě byla stanovena rychlost 50 km/h, zda nebyla tato upravena na rychlost nižší či vyšší.
31. Žalobce ničím neprokázal, že v místě, kde měření bylo prováděno, tedy na ulici Pávovské u domu č. 17, by byla nějaká místní úprava, která by povolovala vyšší rychlost než 50 km/h. Uvádí, že strážník městské policie, který měření prováděl, zajisté věděl, jaká rychlost v místě měření je povolena.
32. I tuto námitku soud pokládá za námitku nedůvodnou, jedná se o námitku účelovou, když žalobce ničím neprokázal, že by v místě, kde k měření rychlosti došlo, byla jiná povolená rychlost než je rychlost 50 km/h v obci.
33. Soud uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek žalobce (po doplnění dokazování) důvodná není, přičemž pokud jde o ostatní námitky, v tomto směru krajský soud odkazuje na svůj rozsudek č. j. 41A 2/2016-27 ze dne 7. 6. 2017, kdy se všemi ostatními námitkami již řádně vypořádal.
34. Pokud pak jde o uloženou sankci a její odůvodnění, soud uvádí, že výše uložené sankce byla uložena v možném zákonném rozpětí, a to v polovině uvedeného

zákonného rozpětí, kdy bylo přihlédnuto k okolnostem přitěžujícím i polehčujícím, jež jsou rozvedeny v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

35. Pravdou je, že jako k okolnosti přitěžující bylo přihlédnuto k tomu, že k přestupku došlo v dopoledních hodinách na frekventované ulici v obci, přičemž nebylo blíže rozvedeno, proč závažnost přestupku zvyšuje skutečnost, že k němu došlo v dopoledních hodinách. Nicméně správní orgán I. stupně uvedl, že závažnost přestupku zvyšuje skutečnost, že k němu došlo na frekventované ulici, a pokud nezdůvodňuje, jaký je rozdíl, zda byl spáchán v dopoledních či odpoledních hodinách, jedná se o skutečnost, která měla být sice blíže v rozhodnutí vysvětlena, nicméně tato jediná skutečnost nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pokud jde o okolnost přitěžující, je jím zejména na straně žalobce, že k překročení rychlosti došlo na frekventované ulici ve městě a počet přestupkových jednání žalobce v období let 1996-2013 (9 přestupků), z toho 3 týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Nicméně bylo přihlédnuto i ke skutečnostem svědčícím ve prospěch obviněného z přestupku, a to k tomu, že nedošlo k omezení či ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.
36. Soud tedy věc shrnuje tak, že po doplnění dokazování dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není, neboť bylo najisto postaveno, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil a i uložená sankce je v rámci zákona a řádně odůvodněna.
37. Proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
38. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. listopadu 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně